

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

SALMA BLANCO

Na lásku se nezapomíná

Salma Blanco

Vydáno v květnu 2015 jako 14. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-32-8

mobi: ISBN 978-80-88061-33-5

pdf: ISBN 978-80-88061-34-2

KKNIHY.CZ
NAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

SALMA BLANCO

Vzpomínky

Ta zpráva ji zasáhla víc, než si byla v první chvíli ochotna připustit. Navenek se nic nezměnilo, stále se usmívala, ale uvnitř ní se zvedla vlna vzpomínek, hrozících ji každou chvílí zavalit. Jedna jediná věta byla schopna překlenout čas a vrátit ji v myšlenkách o čtyři roky zpět, na jiné místo, do jiného času. Vyvolat staré pocity ukryté hluboko v srdci.

Duši jí sevřel stesk a bolest, o které se domnívala, že je již překonána. V tomto jediném okamžiku však zjistila, že tomu tak není, že city, emoce tak silné a vzpomínky plné bolesti jsou tady stále stejně inten-zivní jako ve chvíli, kdy je prožívala naplno. Bylo to v ní, ukryté hlu-boko pod nánosy novějších dojmů, ale bylo to tam a jediné slovo, jediná věta, to vše vytáhlo z hlubin zapomnění opět na světlo.

Musím pryč, prolétlo jí hlavou a očima zatěkala po místnosti.

Jeremy Stanton, nevědomý původce toho všeho, právě všem na večírku slavnostně oznámil, že odjíždí na Západ.

Helen Cameronová, pro přátele Nell, dcera plukovníka Luise Came-rona a Mae Cameronové, i ve svých skoro třiaadvaceti letech stále ještě svobodná, byla výhodnou partií pro manželství, už jen vzhledem k významu své rodiny v novodobé historii Bostonu. Cameroni patřili k nestarším rodům Bostonu a jejich jmění bylo téměř nevyčísitelné. Přesto nic z toho nepřineslo Nell štěstí. Spíše naopak. Bohatství její rodiny zapříčinilo, že se dosud neprovdala. Nebylo to z nedostatku příležitostí. Nabídek bylo dost, ať už s ohledem na společen-ské postavení jejich rodiny nebo na majetek. Nell byla výhodnou partií po všech stránkách. Dívka ale neměla o žádného ctitele zájem. Odmítala všechny, bez rozdílu.

Jediný, kdo směl pobývat v její blízkosti, byl Gordon Adams. Tento mladý muž urostlé postavy, příjemné mužné tváře lemované tmavohnědými neposlušně zvlněnými vlasy a tmavých, skoro černých jiskrných očí, byl často vídán v její společnosti.

Na začátku jejich známosti se Gordon Nell dvořil, ale když mu vysvětlila, že nikdy nebude nikoho milovat a že on tudíž nemá šanci, zdálo se, že to přijal a spokojil se s jejím přátelstvím.

Získal si její důvěru a úctu a to mu muselo stačit. Víc nebyla schopna mu dát a on to respektoval.

Byl to právě on, kdo si nyní povšiml jejího rozpoložení a jako jediný jej chápal.

Přišel blíž, sklonil se k dívce a polohlasně jí zašeptal do ucha: „Nell, jsi v

Bostonu, probud' se!“

Maličko sebou trhla a trochu provinile se usmála.

„Promiň, Gordone, jsem nemožná.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou a s laskavou něhou v očích usedl vedle ní.

„Hned mě napadlo, jak na tebe ta Jeremyho zpráva zapůsobí. Když nás na dnešek zval, vůbec jsem netušil, co nám chce oznámit. Byl bych tě na to jinak připravil.“

„To je v pořádku,“ namítla, ale její oči tvrdily opak.

„Myslela jsem, že už je to pryč. Tolik let! Ale na určité věci se asi nikdy nezapomíná.“

Dlouhou chvíli ji jenom mlčky pozoroval. Znal ten příběh z jejího vlastního vyprávění, věděl jako jeden z mála, že prožila pár měsíců na Západě. Ale jen z jejích reakcí a svých domněnek usoudil, že ani jemu neřekla všechno. Tam daleko v podhůří vysokých Coloradských hor žil někdo, kdo způsobil, že její duši obestřel trvalý smutek. Někdo, kvůli němuž uzavřela své srdce za neproniknutelnou zdí. A ani on, přestože se už tak dlouho snažil a přiblížil se jí jako nikdo jiný, přes tu zeď nemohl. Gordon by toho muže nejraději holýma rukama zardousil. Tak moc ho nenáviděl.

„Chtěla bys teď být na Jeremyho místě?“ zeptal se proti své vůli, ale otázka z něho vylétla, aniž by se nad ní zamyslel. Pohled jejích očí a výraz, který v nich na prchavý okamžik zahlédl, mu byl dostatečnou odpovědí. Bezděky stiskl tenoučkou nožku číše se šampaňským, kterou dosud držel v ruce, až s tichým lupnutím praskla a obsah sklenky se vyliil na jeho nohavici.

„Gordone!“ vyhrkla dívka a on si teprve teď uvědomil, co způsobil. Podíval se na svou ruku dosud svírající rozbitou sklenku a s překvapením registroval ostrou bolest v dlani, kam vnikl střep. Tlumeně zaklel a odložil zbytek sklenky na malý stolek vedle pohovky.

Z rány v dlani prýštila krev a kapala na drahý koberec.

Snažil se druhou rukou vytáhnout z kapsy kapesník, ale to už ho dívka po jeho boku předběhla, přitáhla si jeho zraněnou dlaň blíž, obratně vyňala z rány kousek střepu a opatrně přiložila svůj kapesníček. Nijak jí nevadilo, že pár kapek tmavě rudé krve jí poničilo sukni.

„Musíme to omýt, abychom viděli, jestli tam nezůstaly ještě nějaké střepey, Gordone, a jak je rána veliká. Asi budeš muset k lékaři, aby ti to sešil.“

„Omlouvám se, Nell, vůbec jsem si neuvědomil, že tu sklenku držím v ruce a jak je křehká. Myslím ale, že víc střepů tam nemám.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou, „Na co jsi myslel, Gordone!“

„Ani nevím,“ zalhal a pro jistotu upíral zrak jen na svou dlaň.

„Pojď, ošetřím ti to,“ pokynula.

Se zábleskem jiného, mnohem silnějšího a osobnějšího citu v očích, než který jí projevoval doposud, ji poslušně následoval do koupelny.

Pár dalších přátel vesele se bavících kolem jejich hostitele se po nich jen letmo ohlédlo, ale jinak celá epizoda zůstala nepovšimnuta. Na to, že Nell a Gordon trávili víc času spolu než s ostatními a odcházeli z večírků dříve, si už všichni zvykli a brali ty dva jako pár.

Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Nell byla příliš rozrušena nečekaně vyvolanými vzpomínkami na to, aby se dál mohla bavit ve společnosti. Víc než kdy jindy zatoužila po samotě svého pokoje, odkud v posledních čtyřech letech ostatně jen nerada vycházela ven. Jako by její život skončil. Její přátelé si mezi sebou tajně šuškali, že od té doby, co se vrátila ze svého výletu do Evropy, se velmi změnila. Zaskočilo je, jak razantně a nečekaně zrušila své zasnoubení s Maxem Clayem a přičítali je nešťastnému románku prožitému v některém ze starobylých evropských měst. Na jejich narážky v tomto směru Nell reagovala jen mírným pousmáním a nikdo z ní nedokázal vypáčit ani slovíčko. Nakonec svou snahu vzdali a zaměřili zájem na jinou senzaci. Helen Cameronová se pro všechny stala ztraceným případem.

Gordon, jako jediný znal pravdu, a Nell jej brala jako dobrého a věrného přítele. Po jeho krátkém pokusu se jí dvořit, a jejím odmítnutí, se Gordon bez řeči spokojil s postavením přítele a zdálo se, že mu to tak i vyhovuje. Nell si nikdy nevšimla, že by se zajímal o jinou dívku, přesto, že mu nadbíhaly a snažily se upoutat jeho pozornost. Byl stále po jejím boku, připraven kdykoliv jí poskytnout pomoc.

Drahoušek Gordon.

I dnes, když vycítil její rozpoložení, sám jí nabídl doprovod domů a omluvil ji u hostitele s příslibem, že se přijdou oba rozloučit na nádraží, až bude Jeremy odjíždět.

Venku se již setmělo a jen pouliční lampy spoře osvětlovaly ulice.

„Vezmeme si drožku?“ zeptal se Gordon, ale Nell jen zavrtěla hlavou. Její nechuť k různým dopravním prostředkům se stala už pověstnou. Přestože musela neustále odolávat nátlakům okolí, že se nesluší pro mladou dámu jejího postavení pobíhat po ulici, jako nějaká obyčejná měšťanka, dávala přednost pěší chůzi.

Ostatně, domů to bylo jen pár bloků a frekventovanou cestu osvětlovaly pouliční lampy.

Proto i teď Gordonův návrh odmítla.

„Ne, raději bych šla pěšky.“

Potřebovala si utříbit myšlenky, uklidnit rozbouřené emoce a vypořádat se se vzpomínkami neodbytně se vynořujícími z paměti. Opět se jí vybavovaly ty chvíle před téměř čtyřmi lety, opět se vracely emoce a bolest, jež tehdy cítila. Nezapomněla. Na lásku nelze zapomenout. Myslela si, že ano, ale nedokázala to. Čas jen otupil ostrou bolest v je-jím srdci, ale nevymazal ji. Zůstala tam, stále skrytá a vynořující se v nepravý čas.

Gordon kráčel vedle ní a po očku ji pozoroval. Věděl, co se v ní asi odehrává a přestože neznal podrobnosti, vřel v něm vztek na toho ne-znamého padoucha, který jí tehdy tolik ublížil, že teď odmítá sebemenší náznak náklonnosti. Kdyby se mu ten lump dostal do ruky, už by ho naučil!

Ach, Nell, jak ti mám pomoci? Jak mám pomoci sám sobě?

„Gordone, nemusíš jít se mnou až domů, je to jen kousek a ty se po-tom budeš muset vracet přes celé město.“

Zavrtěl hlavou a usmál se na ni.

„Kdepak, Nell, nepřemlouvej mě, víš, že je to marné.“ Dál kráčel po jejím boku.

„Já vím,“ pousmála se, „Můj věrný Gordon. Co bych si bez tebe počala. Ale nesmíš kvůli mně zapomínat na sebe a svůj život, příteli. Odcházíš kvůli mně v půli večírku, odmítáš návrhy všech mladých slečen, nakonec zůstaneš starým mládencem, Gordone! A já si to nechci vzít za vinu.“

Smutně na ni po očku pohlédl. *Nemuselo by to tak být*, pomyslel si, ale nahlas nic takového neřekl.

„Víš, co si o tom všem myslím, Nell, na to mě už znáš. Jsem znuděn touto společností a jejími věčnými večírky. Jsem znuděn být lovnou zvěří vdavekchtivých slečen. Víš a cítíš to stejně jako já. A jestli zůstanu starým mládencem, bude to jenom moje volba. A také proto že ty mě nechceš,“ dodal ve snaze zlehčit situaci humorem. Občas na toto téma žertoval, ale Nell dnes neměla na jeho vtípy náladu. Dnes ne, dnes chtěla být sama, sama se svými vzpomínkami. Zaskočilo ji to, netušila, že jsou dosud tak silné.

„Ach, Gordone,“ povzdechla si.

Dál kráčeli mlčky, od světla jedné lampy ke světlu druhé.

Dům Cameronových se nacházel na rozlehlém pozemku v ulici s po-dobnými rezidencemi. Jako všechny domy v okolí byl obehnán vyso-kým zdobeným kovovým plotem a ukrýval se v zahradě za vyso-kými platany. Byla to rozlehlá vila v novoanglickém stylu, náležitě

reprezentující bohatství a společenské postavení svého majitele.

U branky se Nell zastavila, aby se rozloučila se svým průvodcem a podala mu ruku.

„Děkuji ti, Gordone, a omlouvám se, že jsem ti opět zkazila večer.“

S úsměvem zavrtěl hlavou.

„Stejně tam byla nuda. A přátelé jsou od toho, aby si pomáhali, Nell. Víš, že jsem tady jenom pro tebe. Kdykoliv budeš potřebovat. Mrzí mě, že se trápíš a chtěl bych ti nějak pomoci. Ten důvod dnešního večírku jsem neznal a je mi líto, že tě to rozrušilo. Kdy-bych ti mohl nějak pomoci, udělám to, řekni mi jen jak.“

„Gordone,“ usmála se a v náhlém popudu se natáhla na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuji ti za všechno. Je milé mít přítele, jako jsi ty. Dobrou noc.“ Proklouzla brankou a nechala mladého muže jeho myšlenkám.

„Dobrou noc,“ zašeptal ještě s pohledem upřeným na její mizící postavu, a když za ní zaklaply vchodové dveře, s povzdechem se otočil a rázným krokem si to zamířil stejnou cestou zpět.

Když Nell vyhlédla z okna ve svém pokoji v prvním patře, byla ulice již prázdná. S úlevou se posadila na pohovku, vyzula si střevíce a nohy položila na podnožku. Unaveně zavřela oči a pohodlně se opřela. Snažila se vyhnat z hlavy všechny myšlenky a vzpomínky, dotírající na ni s takovou intenzitou, až ji to děsilo. Nečekaná zpráva o odjezdu jednoho z jejích přátel na Západ v ní vyvolala prudký příval potlačovaných emocí. Nebylo to pryč, všechno bylo zase najednou tak čerstvé, jako by se to odehrálo včera.

Vzpomínky se hrnuly jedna přes druhou, zaplavovaly ji a hrozily, že ji zcela pohltnou. Měla pocit, že se dusí. Vyskočila z pohovky a energicky otevřela okno. Zdálo se jí, že na ulici naproti jejímu domu někdo stojí a z temného stínu upřeně pozoruje její okno.

Už blázním, napadlo ji a rychle okno zase zavřela. Obrátila se k němu zády a roztěkanýma očima bloudila po svém pokoji. V domě byl klid, rodiče spali a ona by měla také jít, aby byla zítra svěží. Slíbila Gordonovi, že spolu půjdou na oběd.

Ale věděla, že dnes tak snadno neusne. Musí něco udělat, musí něco změnit, jinak se zblázní. Takhle to dál vážně nejde, nemůže žít pořád jen v minulosti. Jack je pryč, a to co bylo, se nikdy nevrátí. Nemá to smysl, tady takhle sedět a trápit se a čekat na kdoví co.

O Jackovi žádné zprávy neměla a nakonec – dal jí dost jasně najevo, že o ni nestojí. A její život přece neskončil, je ještě mladá. Rodiče mají pravdu, nemůže se zaživa pohřbít, jenom proto, že ji muž, kterého mi-lovala celým

svým srdcem, kdysi dávno odmítl.

V té chvíli se rozhodla. Je to přece tak prosté. Vezme si Gordona. Provdá se za něj, a i když to nebude svazek z lásky, mohlo by to být dobré. Jsou si v mnohém podobní. Gordon o ní ví téměř všechno, a přesto ji nezavrhne, je mezi nimi potřebná úcta, aby to mohlo fungovat a snad časem... A až budou děti ... Nell se zarazila a do očí jí vhrkly slzy. Děti. Tolik by si je přála. Už jenom kvůli nim to udělá.

Ano, je rozhodnuto a vzpomínky na Jacka definitivně pohřbí na dně svého srdce. Zítra své rozhodnutí všem oznámí. Nejdříve Gordonovi. Při obědě. Bude ji ještě pořád chtít?

S novým předsevzetím konečně ulehla do své postele. Snažila se ne-vnímat tenoučký hlásek pochybností, ozývající se někde hluboko v ní. Kupodivu téměř ihned se propadla do bezesného spánku.

Tajemný stín

Dívka zmizela v domě a její přítel odešel ulicí osvětlenou svitem ply-nových lamp. Ani jeden z nich nezaregistroval přítomnost muže, stojí-cího ve stínu stromu na protější straně ulice. Neviděli, jak upřeně sleduje jejich loučení, nezahlédlí výraz jeho tváře. Ještě dlouho po jejich odchodu se ani nepohnul, pohled šedohnědých očí upřený na velký dům v zahradě a na okno, v němž před okamžikem zahlédl její siluetu. Jen jednou otevřela dívka na malou chvíli okno a on měl pocit, že hledí přímo na něj, cítil její pohled, důvěrnou přítomnost. Tak blízko a přece tak daleko.

Je pozdě, napadlo ho poté, co byl netušeným svědkem scénky loučení s jejím milým před domem. Políbila ho, je to muž, který si ji získal a on už nemá šanci. Propásl svoji příležitost, zmeškal čas, který měl, nevy-u-žil šanci, když ji měl na dosah ruky.

Ještě dlouho by takhle stál, pohroužen do svých myšlenek, kdyby jej nevyrušil zvuk blížícího se kočáru. Klapot koňských kopyt na kamen-ném dláždění a hluk povozu jej vytrhly ze strnulé nehybnosti. Muž se rozhlédl a potom rychle odkráčel s rukama vraženýma hluboko do ka-pes svého pláště, s pohledem upřeným přímo před sebe. Ani jednou se neotočil.

Když o několik hodin později, téměř k ránu, ulehл na lůžko v hotelo-vém pokoji na samém okraji města a zavřel oči, znovu viděl ten honosný dům v zahradě a tak důvěrně známou tvář za jedním z jeho oken. V té chvíli zasmušilý výraz zmizel z jeho obličejе a vystřídala jej něha a vášnivá touha. Oči dostaly nový jas a na rtech se objevil mírný úsměv.

Ale to vše trvalo jen malý okamžik a vzápětí bylo vystřídáno dalšími pochybnostmi a nejistotou. Čelo zbrázdily vrásky a oči potem-něly bolestí. *Je pozdě*, blesklo mu znovu hlavou. Všechno jeho snažení bylo zbytečné, všechno odříkání a dřina marné. Přišel pozdě.

A přece se to zdálo tak snadné. Byl to dobrý plán, jediný, který měl, a podařilo se mu vše, co si předsevzal. Teď už se nemusel bát před ní předstoupit, už byl schopen jí poskytnout vše, nač byla zvyklá, ale... bylo pozdě.

Celou tu dobu žil nadějí a ta teď zemřela.

Má právo ještě zasahovat do jejího života, připomínat jí minulost? Možná už dávno zapomněla, možná už si nechce připomínat ztracený čas.

Ale tehdy – v La Juntě – srdce se mu sevřelo dávnou vzpomínkou, stále tak intenzivní a rozechvívající. Tou vzpomínkou žil celé ty čtyři dlouhé roky, utěšoval se jí a čerpal z ní novou energii, když už chtěl všechno

vzdát. Díky té vzpomínce všechno dokázal, díky jí ještě žil.

Ale je to tak, jak si pamatoval? Nebyly to jenom jeho představy? Skutečně ho tehdy milovala? Opravdu se to stalo? Možná ano, ale tenkrát – musel se jí vzdát, musel ji nechat odejít, neměl jinou možnost. Tehdy ne. Ale teď, teď ano! Všechno se změnilo, všechno je jinak. Dnes už mu nikdo nemůže upřít právo, aby o ni usiloval. Nikdo. Jenom – ona.

Musí ji vidět, ještě jednou, možná naposledy, a pak odjede navždy. Zítřka, zítřka ji vyhledá. Potom, ať se stane cokoliv!

Nevzdá se. Ještě ne, ne teď, těsně před cílem.

Teprve s tímto rozhodnutím konečně na chvíli usnul.

Město se probouzelo do dalšího dne. Mlékař rozvážel mléko, zame-tači tlačili své vozíky s koš'aty, pekaři zásobovali obchody čerstvým pečivem a z tiskáren vycházeli kameloti s novinami k ranní kávě. Svítalo.

Přelud nebo sen?

Velebné ticho a vůně kadidelnic blahodárně působily na rozjitřenou duši a uklidňovaly rozbouřené nervy. Paprsky slunce pronikaly barevnými mozaikovými okny chrámové lodi a propůjčovaly sochám svatých oduševnělý výraz. Na oltáři třpytícím se zlatem planuly dlouhé svíce a mezi nimi nesčetná záplava jarních květin, jejichž vůně se mísila s vůní hořčících svic, kadidla a chladu kamene.

Sem chodila Nell, když jí bylo nejhůř, když potřebovala útěchu a po-vzbuzení. V tichu a šeru hledala klid a sílu, tady v předposlední lavici si urovnávala myšlenky a uklidňovala své pocity. Tady naslouchala s roze-chvělou duší posvátnému tichu a svět za vraty kostela v těch chvílích přestával existovat. Nebylo nic než vysoká chrámová klenba, naplněná posvátným tisícím klidem. Pryč byly všechny starosti a mučivé touhy. Zůstalo jenom ticho a mír v její duši.

I dnes ráno vyhledala útočiště kostela, aby našla klid. Znova probuzené vzpomínky a emoce jí způsobily neklidné sny. Zase byla tam na zelených pláních, zase cválala na koni a vlasy jí vlály ve větru a vedle ní, na svém šedém koni jel on. Jack. Potom najednou zmizel a ona zůstala úplně sama uprostřed vyprahlé krajiny. Strašně se bála a volala ho, ale on nepřicházel. Ležel raněný na dně strže a ona k němu nemohla. Viděla, jak z jeho ran prýští krev a cítila jen bezmoc. Viděla jeho oči, vpíjely se do jejích a bylo v nich tolik bolesti, až se, s hrůzou, zbrocená potem, probudila. Srdce jí bušilo jako splašené. *Jacku – co se děje?* Může za to včerejší večer? Připomínka Západu? Její rozhodnutí vzít si Gordona? Temná silueta muže venku na ulici před jejím domem? Kdo to byl? Nějaký zbloudilý tulák?

Aniž by s někým ráno promluvila, vyběhla z domu a zamířila rovnou do kostela. Tady snad najde klid a odpověď na své otázky. Je její rozhodnutí vzít si Gorgona správné? Ano, jistě. Je to jediné přijatelné řešení, tak proč ten tísnivý pocit?

Víc jak půl hodiny seděla ve své lavici, ale nemohla se na nic soustředit. Myšlenky jí vířily hlavou, marně se pokoušela přivolat vždy tak uvolňující pocit smíření, avšak dnes jí to nebylo dopřáno. Podivný neklid jí nepřestával svírat ztrápenou duši.

Ne, dnes zde rozhřešení nenalezne, dnes je jí toto požehnání odepřeno. Dnes poprvé její útočiště zklamalo.

Vstala a se sklopenýma očima odcházela ven, do hlučného lhostejného světa venku.

Dlouho, nekonečně dlouho hleděl na křehkou siluetu postavy v před-poslední kostelní lavici. Ani si neuvědomoval třpyt ve svých očích a úsměv na rtech. Všechno v něm jávalo tichým štěstím a byl by dal nevím co, aby tato chvíle nikdy neskončila. Teď je tady, tak blízko ní, zase ji vidí, dýchá stejný vzduch jako ona. Ještě chvíli, malou chvíli, než definitivně odejde a navždy ji ztratí z očí. Bolest z nevyhnutelného jím projela jako šíp. Na chvíli pevně zavřel oči, ohlušen a oslepen tím prudkým nápirem emocí.

Je pozdě, je pozdě, bušilo mu v hlavě. *Ztratil jsi ji.*

Nějaký zvuk jej přinutil otevřít oči a v té chvíli ji spatřil jen pár kroků před sebou. Vstala z lavice a kráčela směrem k východu z kostela, směrem k němu. Už neměl čas zmizet, nastalo nevyhnutelné. Srdce se mu rozeběhlo o poznání rychleji. Kráčela k němu a každým krokem jako by mizel čas, kdy ji neviděl. Dlouhé čtyři roky se rozplynuly a před ním zase stála ona, jeho Nell, stejná, jakou ji znal a jakou ji miloval. Snad jen malinko bledší v obličeji, malinko starší, dospělejší. Už nebyla dívkou, byla ženou. Dospěla. Zkrásněla.

Hleděl na ni jako očarován, neschopen pohybu, neschopen slova. Kolikrát si tuto chvíli představoval za bezesných nocí, kdy už se zdálo, že je vše ztraceno. Kolikrát mu jen tato představa dodávala sílu dál bojovat a usilovat. A teď byla zde, pár kroků před ním a on nebyl schopen vůbec ničeho. Hleděl na ni jako omámen. V té chvíli i ona zvedla hlavu a jejich oči se konečně setkaly.

Zapotácěla se a ruka jí bezděky vylétla k hrdlu. Musela se zachytit opěradla lavice, aby neupadla. Na malý okamžik odvrátila zrak a tvář jí ještě více zbledla. Malinko zaváhala, ale hned se vzpamatovala a upřela na něj opět svůj pohled.

To vše se odehrálo tak rychle, že nestačil nijak reagovat, aby jí pomohl. Stál tam bez pohybu, ve vratech kostela, zalitý slunečním světlem z ulice, díval se na ni a z očí mu zářilo všechno to, co jí nedokázal říct.

Hleděla se na něj a nevěřila vlastním očím. Cožpak je to možné? Cožpak ještě sní? Je tady? Není to přelud?

Bojovala s touhou dotknout se ho, přesvědčit se, že je skutečný, že opravdu stojí přímo proti ní a dívá se na ni.

Jack! Jack Larey tady, přímo před ní? Není to jen přízrak? Výplod její podrážděné mysli?

Přijel si pro mne, blesklo jí hlavou, ale hned tu myšlenku zahнала. Hloupost. Přece ji nechce. Jinak by ji našel už dávno.

Vypadal jinak. Měl na sobě městský oblek, uvědomila si. A dlouhý plášť a

klobouk. A vlasy si nechal ostříhat. Ale byl to on. Sice starší než si ho pamatovala, s novými vráskami kolem očí a šedivými vlasy na skráních. Ale byl to on. Jack!

„Dobrý den,“ přerušil ticho jako první a stále se usmíval. Hleděl přímo do jejích očí, vpíjel se do nich, toužil ji obejmout a zlíbat, popadnout do náruče a nikdy už nepustit. Ale neudělal nic z toho. Dál jen bez hnutí stál a díval se na ni.

„Dobrý den,“ odpověděla ochraptěle. Přízraky přece nemluví, nebo snad ano? Je tedy skutečný? Je opravdu tady, před ní? Stále nevěřila.

Zmatek v jejích očích jí moc slušel. Ty oči ho tolik vábily, tolik mátlly, utápěl se v nich, zapomněl v nich na celý svět.

„Jacku?“ zašeptala nevěřičně.

Chápal její zmatek. Uměl si představit, co prožívá. A cítil se kvůli tomu provinile. Nechal ji čekat příliš dlouho. Možná až moc dlouho.

„Nell,“ vyslovil její jméno a v tom jediném slově bylo vše, co k ní cítil, všechny ty dlouhé roky odloučení, touhy a nadějí.

Díval se na ni a tolik toužil ji obejmout.

Ale – má na to ještě právo? Pochyboval. Nevěděl, jak by to přijala. Nevěděl, jestli ona to chce. A tak jen stál a díval se.

Pomaloučku přijala fakt, že před ní skutečně stojí Jack, ať to zní jakkoliv podivně a neuvěřitelně. Ale stále ještě nemohla pochopit jeho nečeka-nou přítomnost, byla zmatená, hledala důvod, proč.

„Stalo se něco? Je něco s Ruby? Nebo Whiteyovými?“

Zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak když jsem odjížděl, bylo všechno v naprostém pořádku.“

Pátrala v jeho tváři po něčem, co by jí napovědělo, ale nakonec to vzdala. Dobrá, bude hrát jeho hru a tvářit se, že je naprosto přirozené, že se teď potkali tady, tisíce mil od jeho domova. A to právě ve chvíli, kdy na něho tak intenzivně myslí.

Ale možná se jí to všechno jenom zdá a ona se za chvíli probudí ve své posteli. Ano, jistě, je to tak, je to jenom sen a ve snu je přece možné všechno.

Pomaloučku překonala počáteční šok a dokázala nasadit masku společenského zdvořilosti. Usmála se a kývla hlavou, skoro až koketně.

„Budeme tady takhle jenom stát nebo půjdeme ven?“

„Samozřejmě, já...“ vytržen ze snění a zaražen náhlou proměnou v jejím chování se málem zakoktal. Ta tam byla všechna slova, která si celé ty čtyři roky chystal, zmizela jako pára. Při pohledu do jejích očí se mu vykouřila z hlavy a nezůstalo po nich vůbec nic. Zasmál se sám sobě a bez

dalších řečí jí nabídl své rámě.

Na nepatrný okamžik zaváhala, oči upřené na jeho nastavenou paži. Potom se, jakoby ve snách, stále ještě překvapená jeho přítomností zde a snad i připravená na to, že se jí náhle před očima rozplyne jako přelud, do něj lehce zavěsila.

Vyšli z vrat kostela a zůstali stát, zasaženi slunečním jasem. Nell se oslněnými očima rozhlédla kolem sebe. Město tu bylo stále, nezmizelo, nic se nezměnilo a přece bylo všechno tak jiné. Svět byl najednou mnohem pestřejší, jasnější, plný života a vzruchu.

Proč si toho nevšimla dřív? - napadlo ji.

„Doufám, že nenarušuji vaše plány, slečno Cameronová. Možná jste chtěla někam jít, někoho navštívit, s někým se setkat...“ nedokončil větu, čekal na odpověď, na náznak.

Pohlédla na něj zpod řas.

„Ne. Nic důležitého. Vlastně jsem neměla vůbec nic v plánu.“ Skutečně? A co domluvený oběd s Gordonem? Ne, nic nebylo důležité. Nic nebylo důležitější než to, že je teď tady, s Jackem po svém boku, cítí teplo jeho těla, vnímá pohled jeho očí a zase je tak rozechvělá, jako tenkrát. Byla jenom zmatená, zmatená jeho přítomností, jeho planoucím pohledem tolik kontrastujícím s jeho formálností. Říkal jí „slečno Cameronová“, jako by nikdy neprožili to, co prožili. Jako by nikdy nebyla La Junta.

„A co vaše plány?“ zeptala se pro změnu ona jeho.

Pokrčil rameny a bezradně se rozhlédl kolem sebe. Přitom bezděky důvěrně přiklopil její dlaň na svém předloktí, dlaní své druhé ruky.

„Někam bych vás pozval, ale nevím kam. Neznám toto město, neznám jeho zvyky,“ pohlédl jí přímo do očí, „neznám vaše zvyky.“

Sklopila oči. Její zvyky? Obvykle by teď šla na procházku do parku nebo domů do ticha svého pokoje. Ale když se jí to všechno jenom zdá, tak může vlastně cokoliv.

„Dobře,“ prohlásila nakonec. „Pro začátek se můžeme trochu projít, co říkáte?“

Usmál se. Bylo to slibné, řekla pro začátek. Možná ještě není všechno ztraceno. Anebo naopak, chystá se mu říct o svém snoubenci. Zamračil se. Všimla si toho a stáhla svoji ruku z jeho paže.

„Ale pokud se vám nechce...“ nechala větu nedokončenou.

„Ne,“ zavrtil hlavou a natáhl se znovu po její ruce. „Rád se s vámi projdu. Veďte mě, prosím.“

Vyšli pomalu ulicí. Jak to bylo zvláštní! Ještě včera jí připadal tak vzdálený, nedosažitelný a teď tady kráčí vedle ní, živý a skutečný a tak

blízko, až jí z toho jímá závrať. Stále tomu nemohla uvěřit. A určitě se jí to jen nezdá, cítí přece jeho paži, vidí pulsovat žilku na jeho krku, vnímá jeho žhavý pohled. Ale proč ji nepolíbil, neobjal? Tolik otázek a žádná odpověď.

Možná... Možná je ženatý. Má ženu a děti a... Proč je potom tady? Aby jí to všechno řekl? Aby se pochlubil?

Prošli kovanou branou do parku a zvolna kráčeli po písčivých cestách. Tady byl ruch města odstíněn množstvím vzrostlých stromů a keřů a přesto, že zde nebyli úplně sami, připadalo jí to, že je do něj zavěšená, tak intimní, až jí to vyděsilo. Trochu se odtáhla, ale nepustil ji.

Shlédl na ni vážnými očima. Ne. Nenechá si ji utéct. Už ne. Tento-krát se nevzdá tak snadno, ne po tom, co prožil. Bude o ni bojovat. Změnil názor v okamžiku, kdy jí pohlédl zpřímá do očí, kdy se jí dotkl. Znova si získá její srdce, přebere ji tomu hejskovi, nenechá ji nikomu jinému. Není vdaná – to věděl podle posledních zpráv od Ruby. Snad ještě není pozdě. Je jeho, vždycky byla a vždycky bude. Rozhodl se a toto náhlé zjištění, mu dodalo opět klid.

Ano, získá si ji stůj co stůj.

Usmál se na ni a pokynul k lavičce, zpola ukryté za velkým keřem. Tady nebudou rušení, tady bude mít klid s ní promluvit, začít ji zase dobývat, dvořit se jí. Nepustí ji, už nikdy a za nic na světě. I kdyby měl porušit všechna společenská pravidla co jich je. K čertu s nimi! Ona je jeho, patří k němu! Uvědomil si to v prvním okamžiku, kdy ucítil lehký dotek její ruky. Měl pocit, že jím v té chvíli projel elektrický proud. Bylo to tak silné a intenzivní a on věděl, že nemá jinou možnost, než ji znova získat. Nebo zemřít.

Nell, zmatená a stále ještě v šoku sledovala toho nového Jacka, který se před ní dnes ráno objevil, jako by spadl z nebe. Byl to on a přece nebyl. Byl nějaký jiný, vážnější, usudlejší, zodpovědnější. Nevěděla, jestli se jí tato proměna líbí nebo ne. Ještě si na něj nezvykla. Ještě si vůbec nezvykla na to, že je tady, v jejím světě, v jejím městě.

„Jste v Bostonu dlouho, pane Larey?“ Jak divně to znělo, napadlo ji. Pane Larey! Byl to přece Jack! Její Jack! Nebo ne?

„Od včerejšího odpoledne,“ odpověděl a rozložil na lavičku svůj čistý kapesník, aby se mohla posadit a neušpinila si šaty.

Udivoval ji čím dál víc.

„Proč jste tedy nepřišel už včera?“ vyklouzla jí z úst otázka.

„Možná... jsem neměl odvahy,“ tiše řekl, oči upřené do jejích.

„A dnes ji máte?“ vydechla.

„Dnes,“ usmál se. „Dnes bych bojoval s celým světem jenom za chvíli s vámi.“

Červeň se jí rozlila po tváři a rychle sklopila zrak.

Její reakce ho potěšila. Přisedl k ní a zcela samozřejmě uchopil její dlaň do svých. Přitáhl si její ruku v rukavičce k ústům a vtiskl na ni polibek. I přes krajkovou látku Nell cítila žár jeho rtů, vnímala, jak se jí rozlévá do žil a zachvěla se.

Och, bože, Jacku, co to se mnou děláš! Objevíš se po tak dlouhé době a obrátíš můj svět vzhůru nohama!

„Máte tady něco na práci, pane Larey?“ podařilo se jí ze sebe dostat.

Díval se na ni a oči mu plály takovým zvláštním jasem, že až ztrácela dech.

„Hmm,“ usmíval se. „Možná ano. Něco velmi důležitého.“ Na chvíli se odmlčel a pozoroval ji. V hlavě si osnoval plán, jak ji přesvědčit. Nesmí teď nic pokazit, musí být maximálně opatrný.

„Přijel jsem pro jednu milou dívku, abych jí vyřídil srdečné pozvání a doprovodil ji na jeden ranč, kde je toužebně očekávána.“

Překvapeně vydechla a celý svět se s ní zatočil. Zase jet tam, navštívit ta drahá místa, setkat se s Ruby, s Whiteyovými, zase rozjitřit vzpo-mínky. Netoužila víc po ničem jiném. Přesto teď nedokázala odpovědět.

„Proč?“ zeptala se jen.

„Napadlo nás, že byste si ráda udělala výlet, navštívila Ruby, viděla její děti.“

Ach, ano. Usmála se. Rubyiny děti. Ruby jí o nich tolik psala, malému Tomymu byly nedávno dva roky a Sally brzo oslaví první narozeniny. Chtěla je vidět, chtěla vidět Ruby a všechny ostatní, ale hlavně chtěla být zase s ním, s Jackem, to on byl hlavní důvod, proč ji tam všechno táhlo. Teď seděl vedle ní a připadal jí tak blízký a přesto cizí. Změnil se a ona neví, jestli jí to má těšit nebo ne. Je to ještě ten starý Jack? Proč se k ní chová, jako by byli jen dávní přátelé, jako by mezi nimi nikdy nic nebylo, jako by vašeň, jež je sežehla v La Juntě, nic neznamovala? Může za to čas, který se mezi ně postavil?

„Pojedete se mnou, Nell?“ zeptal se tiše.

Neměla odvahu na něj pohlédnout.

„A kdybych odmítla?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

Málem její slova přeslechl. Když si ale uvědomil, co řekla, měl pocit, jako by mu někdo vrazil nůž do srdce. Polkl, než mohl zase promluvit.

„Jistě. Mohlo mne napadnout, že existuje někdo, kvůli komu nechcete opustit město, omlouvám se. Pozvání samozřejmě platí i pro něj,“ dokázal

ze sebe vypravit sevřeným hrdlem.

Překvapeně na něho pohlédla. Myslí si, že je tu někdo... Ale proč ne. Najednou si vybavila pocit, že kdosi včera v noci pozoroval její okno. Ten muž ve stínu! Byl to Jack? Viděl ji a Gordona? Možná ano. Včera Gordona z náhlého impulsu políbila na tvář. V té tmě to mohlo vypadat, že se loučí s milencem.

Zrudla a odvrátila tvář.

Pochopil to jako přiznání a bezděky zatnul ruce v pěst. Všimla si toho a kdoví proč, ji to potěšilo. Dobře, ať je chvíli na pochybách. Ať trpí, tak jako trpěla ona celé ty čtyři roky! V náhlém impulsu se rozhodla, že ho trochu potrápí.

„Pane Larey, děkuji za pozvání, ale pochopte, že to opravdu nezáleží jen na mně. Nemohu vám odpovědět hned teď,“ na chvíli se odmlčela a protahovala napětí. „Prosím, přijďte si pro dopověď dnes navečer k nám domů. Řekněme kolem páté, vyhovovalo by vám to?“

Zaražen jejím chováním, najednou tak odměřeným a formálním, zamyšleně přikývl. Před očima se mu vybavila včerejší scéna, kdy se loučila se svým milým. To jeho se musí dovolit? Ale samozřejmě, mělo ho to napadnout hned. Jaký je jen hlupák! To, že není vdaná, nezna-mená, že se k tomu nechystá.

„Samozřejmě, slečno. Omlouvám se, že jsem vás zdržoval. Děkuji za pozvání. Uvidíme se tedy v pět. Teď promiňte, mám ještě něco naléhavého.“ Vstal, s úklonou jí pokynul a rázným krokem zamířil ven z parku.

Hleděla za ním, zmatená, rozrušená, nevěděla, má-li ho zavolat zpět nebo ne. Nakonec to neudělala. Sklopila hlavu a setřela si slzu, jež jí nečekaně skanula z oka.

Ach, Jacku!

Srdce měla tak těžké, když odcházela z parku a vracela se známou cestou domů. Proč je vždycky všechno jinak, než jak si člověk vysní.

V dlani svírala kapesník, který tam zapomněl.

Vítejte

Když mu otevřel olivrejovaný majordomus, měl Jack tisíc chutí otočit se na podpatku, sednout na první vlak a zmizet na Západ. Ale neudělal to. Překonal první nechut' a s úsměvem na rtech vstoupil do jejího domu.

Tak tady žije. Obklopena přepychem, o jakém se mu ani nesnilo. Na malý okamžik zaváhal. Ale přece se tak lehce nevzdá. Teď, před cílem. Tušil, co ho čeká a že to nebude snadné a připadalo mu, že ty čtyři roky nepředstavitelné dřiny, byly proti tomuto procházka rajskou zahradou. Ale byl tady. To je to podstatné. Za chvíli se dozví svůj ortel. A opět se setká s jejím otcem.

Majordomus si od něj převzal plášť a klobouk a potom co je uložil do šatny, zavedl Jacka do salonu. Z rozlehlé haly se tak Jack rázem ocitl ve velkém pokoji, ozářeném jasným svitem elektrického osvětlení, se starožitným těžkým nábytkem, koberci na podlaze a zlatě orámovanými obrazy na stěnách. Z velké kožené sedačky vstal postarší muž a vykročil mu v ústrety. Její otec. Za ty čtyři roky zestárl víc, než Jack čekal. Přesto to byl stále muž v plné síle, statný, vysoký.

„Pane,“ pozdravil Jack jako první a vyčkával na plukovníkovu reakci. Pamatuje si ho?

Plukovník Cameron k němu došel a jeho oči se propalovaly Jackovi snad až do duše. Tvářil se vážně, ale v tom pohledu jako by bylo něco – snad pocit provinění, lítosti?

„Bud'te vítán, pane Larey. Rád vás vidím,“ pevný stisk ruky a srdečné uvítání Jacka ujistily, že muž myslí svá slova upřímně. Překvapilo ho to. Že by plukovník změnil názor nebo měl své informace?

„Dovolte, abych vás představil své ženě,“ pokračoval plukovník a po-kynul Jackovi do místnosti. „A Nell vám jistě představovat nemusím.“

Až nyní zaregistroval Jack přítomnost dalších osob. Jeho pohled okamžitě upoutala Nell. Byla tak nádherná v dlouhých tyrkysových šatech a s vlasy vyčesanými vzhůru, odhalujícími štíhlou linii šíje. Tváře jí plály na-chem a oči se třpytily jako dva démanty. Sevřelo se mu srdce a dech se zadrhl v hrdle.

Ach, bože, Nell, zešílím, jestli mě teď odmítneš!

Jen s obtížemi odtrhl zrak od dívky, aby se nejprve přivítal s další ženou stojící vedle. Spatřil tvář, ne nepodobnou Nellině, jen o něco starší, zralejší, ale dosud velmi krásnou. Štíhlou postavu zvýrazňovaly tmavé šaty s drobnou krajkou a tmavohnědé oči jej už od jeho příchodu podrobovaly

důkladnému zkoumání.

Lehce se uklonil a předal jí kytici rudých růží.

„Dobrá večer, madam. Jsem poctěn.“

„Dobrá večer, pane Larey,“ blahosklonně přikývla a přijala květiny.

Postřehl, jak kritickým zrakem přejela jeho postavu od hlavy až po naleštěné boty a podle nepatrného pous-mání poznal, že prošel.

Díky bohu, za všechnu tu vynaloženou námahu, pomyslel si. Musí paní Ellisonové poděkovat, ty hodiny společenského chování, které si musel protrpět, stály za to. Trochu se mu ulevilo. Ovšem, to nejtěžší jej ještě čekalo. Obrátil se k Nell a i jí podal růži. Jeden žlutý květ.

„Slečno Cameronová,“ uklonil se a Nell s úsměvem převzala květinu.

„Děkuji vám, pane Larey a prosím, méně oficiálně. Kdysi jste mi říkal jménem, vzpomínáte?“ neodpustila si poznámku.

Usmívala se a v jejích očích jiskřilo něco rozpustilého. Zase ho překvapila, a tentokrát i potěšila.

Přikývl.

„Vzpomínám si velmi dobře na všechno,“ pronesl tiše tak, aby to slyšela jen ona a hlasitěji dodal: „Nechtěl jsem být nezdvořilý, ale samozřejmě máte pravdu. Tak tedy – dobrá večer, Nell.“

Jeho tichá slova jí vehnala červeň do tváří a dívka v té chvíli zalitovala své prostotořekosti. Naštěstí ji z nepříjemné situace vysvobodil otec, který si hned Jacka zabral pro sebe.

„Mladý muži, tak pojd'te, posad'te se. Musíte nám povypřávet, co je tam u vás nového. Přiznávám, že mne ten kraj docela zaujal, je to im-pozantní kus země, jen co je pravda.“

Jack ještě stihl zaznamenat, že nikdo další v pokoji není. Že by snou-benec nepřišel? Potěšilo ho to, ale neměl čas se tím v této chvíli zaobírat.

Počáteční rozpaky byly překonány a mezi muži se za chvíli rozpou-tala vášnivá diskuze na téma, zda zlato nebo chov dobytka je pro Západ výnosnější.

Nell se více než na hovor, soustředila na samotného Jacka, na jeho tvář, jeho gesta. Pozorovala jeho proměnu a hledala v něm toho zná-mého jezdc z pastvin. Kdyby v této chvíli nevěděla kým ve skutečnosti je, myslila by si, že je jedním z mnoha mladých ambiciózních podni-katelů z Wall street. Měl na sobě nový oblek z kvalitní látky, evidentně šitý na míru, bílou naškrobenou košili a vázanku. Vlasy měl napomá-dované a hladce sčesané. Dokonce ucítila i závan kolínské, když se s ní vítal. Takového ho nikdy neviděla, takového ho neznala. Jako by prošel nějakou neznámou obrovskou proměnou. Překvapil ji, dokázal se tak přizpůsobit

prostředí, že s ním téměř splynul a nikdo by nepoznal, kdo je ve skutečnosti. Jen opravdu bystrý pozorovatel by snad postřehl v jeho řeči malé váhání. Vědomé soustředění na každé slovo, na přízvuk. Tak, aby ani náznakem neprozradil svůj skutečný původ. Aby nikdo nepoznal, že je pouhý kovboj.

Jeho snaha Nell najednou připadala velice milá a byla by ho té chvíli tak ráda vzala třeba jen za ruku, aby mu dokázala svou podporu. Ale místo toho se na něj jen zářivě usmála, když na chvíli zvedl oči a setkal se s jejím pohledem.

Na Jacka měl její úsměv doslova zhoubný účinek. Cítil, jak mu tělem projel žár, a na čele vyrazily krůpějky potu. Roztřásl se mu ruce a přeslechl plukovníkovu poslední otázku.

„Promiňte, pane, co jste říkal?“ obrátil se k němu, ve snaze zamaskovat situaci.

„Ptal jsem se... ale to není důležité.“ Plukovník pochopil jediným pohledem, co se odehrává a pro sebe se v duchu usmál. Ten chlap je do jeho dcery bezesporu blázen, o tom není pochyb. Věděl to ostatně už tenkrát, ale tehdy – nu, zkrátka, byla jiná situace. Od té doby svého rozhodnutí mnohokrát litoval, ale – stalo se. Teď je ten člověk zase tady a zdá se, že věci se změnilly. Nuže, je načase to zjistit.

„Pojďte mladý muži, necháme dámy chvíli o samotě a dáme si před večeří skleničku, co říkáte? Dámy prominou.“

„Jistě, pane,“ Jack po ničem netoužil víc. Najednou na něj všechno dolehlo, nejistota z Nellina rozhodnutí, strach z odmítnutí, zkouška setkání s jejím otcem.

A to ještě není konec, napadlo ho, když kráčet za plukovníkem do jeho pracovny. Teď teprve přijde ten pravý výsledek.

Mne se nezeptáte?

Nell nervózně přecházela po salonu a čekala, až se otec s Jackem vynoří z pracovny. Byli tam zavřeni už téměř hodinu a večere pomalu stýdla. Služebná chtěla prostírat, ale matka ji ještě zadržela. Ani ona sama nevěděla, o čem její muž s tím západ'anem mluví, ale dokázala si mnohé domyslet a dceřino rozrušení ji v její domněnce jen utvrzovalo. Mezi tím mužem a její dcerou bylo něco víc, než jim Nell dnes dopo-ledne sdělila. Tušila, že na výsledku tohoto rozhovoru závisí celá Nellina budoucnost a vlastně i jich všech.

Už dávno se smířila s tím, že Helen není tou poslušnou dívkou jako dřív, už dávno se vzdala všech pokusů seznámit ji s nějakým dobře posta-veným mladíkem a výhodně ji provdat. Nakonec, tenhle západ'an bude asi to nejlepší, co mohlo její dceru potkat. Pokud je to skutečně tak, jak se domnívá.

Povzdechla si. Ale ty partie, které dceři nabízela! Byli mezi nimi i příslušníci starobylých šlechtických rodů, žádná nuzota. Nu, což, Nell má svoji hlavu, je celá po otci. Nic s ní nehne. A než zase znovu zažívat tu hrůzu, když utekla a oni nevěděli kam a potom, když se vrátila a celé dny se zavírala ve svém pokoji a odmítala kohokoliv vidět. Všechno bylo lepší, než toto.

Nakonec, ten člověk, ten Larey, vypadal docela civilizovaně. Překva-pil ji. Nečekala, že muž jeho typu ví, jak se nosí oblek, že se sluší donést paní domu květiny, že se umí společensky chovat. Myslela si, že muži jako on ustavičně plivou na zem, žvýkají tabák, chovají se hrubě k ženám a páchnou dobyt看em. Spletla se. Nebo on nebyl tím, zač se vydával. Každopádně tedy – budiž. Jestliže projde Louisovým sítem, smíří se s ním. Nakonec – je lepší mít vnučata s polo civilizovaným divochem, než nemít žádná.

Pro paní Cameronovou byla situace jasná, ale Nell se zmítala v po-chybnostech. Netušila co může její otec s Jackem tak dlouho řešit. Bylo jí zřejmé, že pokud si otec odvedl Jacka do pracovny, nebylo to jen kvůli skleničce a tomu, aby nerušili ženy nudnými řečmi. Bylo v tom něco víc a nechápala proč. Vždyť otci i matce ani náznakem nedala najevo, že mezi ní a Jackem by se kdy cokoli odehrávalo. Dnes dopo-ledne jim jen oznámila, že potkala bývalého předáka z Whiteyova ranče a že ho pozvala na večeri. Nic víc a nic míň. Bylo to ostatně tak, říkala pravdu a Jack se k ní choval tak konzervativně, že neměla důvod domnívat se, že je za jeho